

El dia que vaig aturar el món

Joan Ferrer Miserol

Fa més de cinquanta anys que vaig venir a la Terra, exactament l'any 1951; ho vaig fer encomanat per realitzar una missió molt concreta. Avisar-vos a tots, sense particularismes, que dúieu un mal rumb, que de seguir per aquest camí podíeu acabar molt malament. En el nostre Planeta ens decidírem a fer aquest avís per por que la vostra competitivitat, l'exagerada utilització de la violència i especialment la vostra paranoia, poguéss arribar, amb la vostra incipient energia nuclear, a posar en perill la salut de part de l'univers. La meua arribada no podia ésser més decebedora; en lloc de rebre'm, tal com jo esperava, amb bandes de música, ho feren amb tancs i soldats armats fins a les orelles. Malgrat que vaig anunciar que venia en pla de pau i de bona voluntat me dispararen fins i tot abans de poder dialogar. Tanta sort que el robot que m'acompanyava va sortir de la nau i va volatilitzar totes les armes, deixant-los tan acollonits que no pogueren seguir pel camí de la violència; varen veure que duïen les de perdre.

Quan veren la rapidesa com se me curà la ferida que m'havien fet quedaren astorats; i encara més quan les vaig inhabilitar tota l'energia durant mitja hora i el món quedà paralytitzat durant tot aquest temps. Malgrat això, eren més grans els temors, les enveges i les ambicions que l'interès en escoltar el missatge que els volia transmetre. Tan sols la senyora Benson, la meua companya de pensió, i el seu fill es comportaren amb una mica de seny. Però fins i tot Tom, el seu amant, per la malaltia característica dels humans, les ànsies de notorietat, va denunciar-me i

vaig haver de fugir. M'hauria agradat disposar d'uns dies més per poder canviar la consciència d'aquella dona i d'aquell nin i tractar que la propagassin entre els altres, però no va poder ésser, no me deixaren. Fou un viatge molt instructiu per a mi, però malauradament molt decebedor. De totes maneres, vaig tenir el privilegi de conèixer-vos personalment i ara, gràcies a Internet, vos he pogut seguir a distància. Sincerament, malgrat les vostres mesquineses, he d'admetre que en alguns camps arribau a altures estimulants.

Tenc la sort que el meu viatge a la Terra, de tant en tant, el puc reviuir perquè a Hollywood en feren una pel·lícula i la puc contemplar quan vull. No me puc queixar de la fidelitat amb què està feta perquè reflecteix exactament el que va passar aquells dies. Els humans, concretament els americans que són els que vaig conèixer, queden tal com els vaig veure, incapaços de crear-se un lloc adient per viure en pau i solidaritat. Per això vivien amb tanta por i necessitaven anar armats dia i nit. Les meves paraules de comiat foren molt clares, teniu dues opcions, ésser com nosaltres i viure en pau o seguir éssent víctimes de la vostra ceguesa actual. M'agradaria haver pogut canviar-vos la forma de viure; però, pel que me diuen els qui darrerament hi han vengut, les coses no només no han millorat sinó que han empitjorat, convertint la Terra en un polvorí que pot esclatar en qualsevol moment. Aquí, a vegades, hem comentat de fer un viatge de bell nou per tornar a intentar canviar el rumb d'aquest planeta tan estimat per tots nosaltres; però per la informació que tenim, si llavors

va ésser impossible ara és ja impensable. Hem arribat a la tràgica convicció que haurem d'esperar que tot exploti i que l'esclat vos doni la consciència que amb la nostra bona voluntat no vos poguérem transmetre.

Com que m'han demanat aquest escrit per a *Temps Moderns*, una revista dedicada al cinema, no puc deixar de parlar de la pel·lícula que rodaren de la meua aventura. Tenc la sort que, des de l'arribada d'Internet, he pogut conèixer el cinema terraquí, especialment l'americà, que és el que m'interessa més; supòs que per haver conegut aquell país i les seves gents. Com ja he dit abans, en el paràgraf anterior, de la pel·lícula *The Day the Earth Stood Still* no me'n puc queixar, especialment per la fidelitat als fets; posant estones fins i tot en ridícul el poble americà i la seva paranoia. Pel que me diuen, en el Hollywood d'avui seria bastant més problemàtic fer-la, no deixarien posar en una evidència tan gran el somni americà. Comunica de mi, com a representant de tots els habitants del meu planeta, una pau interior que agraeixo molt, perquè aquesta és la nostra qualitat de què n'estam més orgullosos. La senyora Benson és exactament tal com la record i crec que qualsevol espectador ha de notar una diferència molt gran entre ella i els altres. Encara me commou sentir de la seva boca aquella frase màgica que li vaig ensenyar per pacificar el robot, *Klaatu Barada Nikto!* És l'únic que vaig poder deixar del nostre idioma.

Malgrat que el cinema no sigui la meua especialitat, això no vol dir que no en sigui sensible i si a la pel·lícula li not alguna cosa a faltar és el toc de genialitat que el cinema americà tant mostres m'ha donat. El director, en Robert Wise, és un gran artesà i la pel·lícula és d'una correcció innegable, tenint el fons humà que caracteritza tot el cinema clàssic; però, des del meu punt de vista, li manca aquesta genialitat que li haurien pogut donar molts de directors d'aquell cinema que fan que l'espectador, a més de sentir pell de gallina per tot el cos, la senti fins a l'esperit. En tot cas, si algun dia veieu un extraterrestre no patiu, basta que li digueu, *Klaatu Barada Nikto!* tot d'una sabrà que estau amb ell. ■

